

Sygn. akt II BP 17/13

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa J. R.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej S. w W.

o sprostowanie świadectwa pracy, wydanie świadectwa potwierdzającego pracę w warunkach szczególnych i szczególnym charakterze,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 maja 2014 r.,

na skutek skargi powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 7 maja 2013 r., sygn. akt XXI Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód J. R. pozwem skierowanym przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej S. w W. wniósł o sprostowanie świadectwa pracy wydanego mu przez pozwaną w dniu 30 września 2011 r. przez podanie właściwego okresu zatrudnienia oraz sprostowanie pkt. 8 świadectwa pracy przez potwierdzenie pracy w warunkach szczególnych i o szczególnym charakterze, wydanie świadectwa potwierdzającego pracę w warunkach szczególnych i o szczególnym charakterze. Następnie powód zmodyfikował żądanie pozwu wskazując, że wnosi ponadto o sprostowanie świadectwa pracy w ten sposób, że pracował do dnia 28 lutego 1989 r.

Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo w całości i orzekł o kosztach postępowania.

Wyrokiem z 7 maja 2013 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację powoda i orzekł o kosztach zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Powód wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego wyroku. Orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów postępowania tj. (-) art. 382 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. oraz art. 233 k.p.c., przez jego niezastosowanie polegające na zaniechaniu uwzględnienia dowodów przeprowadzonych w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji oraz wydaniu rozstrzygnięcia z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy, z naruszeniem zasad logicznego rozumowania; (-) art. 212 k.p.c., przez jego niezastosowanie, a w konsekwencji nieudzielenie powodowi niezbędnych pouczeń i niezwrócenie uwagi na celowość ustanowienia pełnomocnika; (-) art. 231 k.p.c., przez jego niezastosowanie polegające na nieuznaniu za ustalony fakt wykonywania przez powoda pracy w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze w pełnym wymiarze czasu pracy, podczas gdy wniosek taki powinien zostać wyprowadzony na podstawie zeznań świadków i powoda, i w konsekwencji przyjęcie, że powód nie został objęty dyspozycją § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (Dz.U. Nr 8, poz. 43) w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz naruszenie prawa materialnego - § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przez jego błędną wykładnię a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie polegające na braku subsumcji zaistniałego w sprawie stanu faktycznego do tegoż przepisu, pomimo wystąpienia wszystkich przesłanek uprawniających do zaliczenia wykonywanej przez powoda pracy, jako pracy w warunkach szczególnych i szczególnym charakterze.

Skarżący wskazał na niezgodność zaskarżonego wyroku z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, art. 382 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c. oraz art. 233 k.p.c., art. 212 k.p.c., art. 231 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia szczególnego rodzaju. Nie jest bowiem środkiem prawnym służącym wzruszeniu prawomocnego orzeczenia, które pozostaje w mocy choćby było wadliwe, lecz wyłącznie środkiem służącym kontroli legalności zaskarżonego nim orzeczenia w kontekście możliwości ubiegania się o przyznanie od Skarbu Państwa odszkodowania za szkodę wyrządzoną wydaniem prawomocnego orzeczenia (art. 417¹ § 2 k.c.).

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku przysługuje od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie były i nie są możliwe. Podkreślenia wymaga przy tym fakt, iż o niezgodności orzeczenia z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w związku z art. 417¹ k.c. można mówić jedynie wówczas, gdy orzeczenie to jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni i ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć. Niezgodność z prawem ma tu więc charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/08, OSNP 2010 nr 1-2, poz. 13 oraz cytowane tam przykłady orzecznictwa).

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeśli skarga jest oczywiście bezzasadna. Bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań, wynika, że nie zostałaby uwzględniona, czyli Sąd Najwyższy oddaliłby ją (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 października 2011 r., II BP 10/11 r., niepubl.; z dnia 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/08, OSNP 2010 nr 1-2, poz. 13). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem” (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. to orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni

lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2010 r., I BP 2/10, niepubl.).

W sytuacji, gdy z bezpośredniego oglądu sprawy wynika, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia byłaby oddalona, trzeba przyjąć, iż jest ona oczywiście bezzasadna w rozumieniu 424⁹ k.p.c. (postanowienia Sądu Najwyższego z 22 sierpnia 2013 r., II BP 5/13, niepubl.; z dnia 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/08, OSNP 2010 nr 1-2, poz. 13).

W ocenie Sądu Najwyższego, zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego nie może być uznany za sprzeczny z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydany w wyniku wykładni oczywiście błędnej lub wadliwego zastosowania prawa widocznych bez głębszej analizy prawniczej. Przytoczone podstawy skargi nie dają podstaw do uznania, że orzeczenie jest niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424⁴ k.p.c. Przeciwnie, w świetle ustaleń faktycznych należy uznać, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny prawnej roszczeń powoda.

Wbrew sformułowanym w tej skardze zarzutom, brak jest w sprawie niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku z punktu widzenia podnoszonych przez skarżącego zarzutów procesowych, gdyż w istotnym zakresie opierają się one na kwestionowaniu ustaleń faktycznych, co w świetle art. 424⁴ zdanie drugie jest niedopuszczalne.

Ponadto dokonując analizy pozostałych podnoszonych przez powoda zarzutów, wskazać należy, że § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), którego naruszenie skarżący podnosi, stanowi, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Wymagane jest zatem świadczenie takich prac stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, co znajduje umocowanie ustawowe w art. 32 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(jednolity tekst: Dz.U. 2013 r., poz. 1440 ze zm.) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 329).

W sprawie Sądy obu instancji wskazały, że z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków oraz z zeznań samego powoda nie wynika, aby powód, pracując u strony pozwanej na stanowisku ślusarza, wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy, w sposób stały, prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Za prace takie Sądy uznały prace montażu i demontażu rusztowań, zajmujących powodowi około 20 % czasu pracy oraz spawanie, które zajmowało około 50 % czasu pracy powoda. Przy czym wykonywanie tych prac nie zawsze występowało równocześnie. Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, że w pozostałym czasie pracy powód wykonywał także inne prace o charakterze remontowo – budowlanym. Powód nie wykazał jednak, że prace te były pracami w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze.

Zatem skarżący nie wykazał przed Sądem, że w pełnym wymiarze czasu pracy, w sposób stały, szczególnie poza wyżej wskazanym zakresem, wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Dopiero w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku podnosi argumenty zmierzające do wykazania, że pozostałe prace także stanowiły prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. W sprawie brak zatem naruszenia § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Analiza sprawy będącej przedmiotem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wniesionej przez powoda wskazuje, że zaskarżone tą skargą orzeczenie nie jest niezgodne z prawem, a już w szczególności nie pozostaje w sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni i ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć. Zatem w sytuacji, gdy z bezpośredniego oglądu sprawy wynika, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia byłaby oddalona, należy przyjąć, że jest ona oczywiście bezzasadna w rozumieniu 424⁹ k.p.c.

Z tych względów na zasadzie art. 424⁹ k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

